

Gent | Núria Llanas | Actualitzat el 27/06/2022 a les 09:04

Núria Llanas. Des de Buenos Aires

«Quan vam aterrar a Calafate, ens va semblar ser Walter White i Jesse Pickman enmig del desert d'Albuquerque»

Núria Llanas amb el Pep, en un paratge de la Patagònia

Amb el Pep, excompany de feina i actualment soci i millor amic, vam decidir que deixàvem la feina que teníem a Barcelona per emprendre un camí compartit com a *freelance* en Marketing Digital. Tots dos vam deixar la feina durant la pandèmia i vam començar a treballar amb els nostres propis clients. A més a més, per ser totalment sincers, la idea de fer-nos *freelance* ens agradava encara més perquè ens permetria treballar i fer una de les coses que més ens agradava, viatjar. Així és com va començar el nostre Gran Viatge. En un primer moment la idea era un periple de sis mesos per tot Sud-Amèrica, però, amb la covid pel mig i amb la quantitat de feina que començàvem a tenir, vam decidir que el viatge es reduiria a un únic país i a una estada de tres mesos. País escollit: l'Argentina.

El 7 de gener de 2022, després de lluitar amb covids d'última hora i canvis de vols *last minute*, vam aterrar a Buenos Aires, on ens esperava el nostre gran amic Fran, àlies *Tito*, el meu excompany de pis de Barcelona pre i durant la quarantena. Gràcies a ell i els seus amics vam conèixer la ciutat i vam poder gaudir d'*asados*, tardes de *pileta* i *lemonchamp*. Durant tot el mes de gener que vam estar a Buenos Aires vam fruit de la gastronomia de la ciutat, dels meravellosos parcs urbans i vam poder fer escapades de cap de setmana a Mar del Plata, a gaudir de la festa, i a Iguazú, per contemplar les cascades, espectaculars! A partir d'aquell moment vam començar la nostra aventura de quatre etapes durant els dos mesos següents, primer destí: Calafate (al sud de la Patagònia). Quan vam aterrar-hi, ens va semblar ser Walter White i Jesse Pickman enmig del desert d'Albuquerque. Vam passar de viure en una ciutat com Buenos Aires a un poble perdut enmig del no-res, al costat d'un llac i dels glaciars més impressionants del planeta. Allà vam visitar els glaciars Upsala i Spegazzini, i vam poder caminar damunt del Perito Moreno.

Després de dues setmanes treballant i gaudint de la tranquil·litat de Calafate, vam volar a Bariloche. Ens recordava Andorra, amb un carrer principal ple de botigues i negocis d'esport, i

molta xocolata. Va ser a Bariloche on per primera vegada vam conduir per carreteres argentines, després de viure el caos de la ciutat. Vam conduir per la Ruta 40, que travessa tot Argentina, vam visitar la Ruta de los 7 Lagos i vam descobrir els poblets que hi ha pel camí. Una vegada més, després de dues setmanes, vam viatjar fins a Mendoza, terra del vi, on durant deu dies vam conèixer quatre cellers i vam tastar uns 25 vins diferents. I el més important de tot, després d'un mes de fred, vam tornar a fer servir la nostra roba d'estiu! A Mendoza vam tenir uns dies de molt bon temps mentre conduïem per carreteres rectes i infinites amb la serralada dels Andes seguint-nos de prop. Córdoba era el nostre destí final. Ja un altre cop dins d'una gran ciutat caòtica, la nostra alegria va ser descobrir que teníem un *asador* a la terrassa i vam poder fer el nostre primer *asado*: amb *chorizos*, *chinchulines* i *entraña*. En un primer moment, de Córdoba havíem de volar directament a San José de Costa Rica i tornar al cap de dues setmanes a Barcelona. Però ens havia quedat el rau-rau de tornar a Buenos Aires, així que en comptes de tres mesos el viatge en durarà quatre. I és que ara mateix estic escrivint des del pis on vam passar el primer mes a Buenos Aires, al barri de Palermo, i encara porto la roba d'estiu posada perquè aquí a Argentina tot just acaba de començar la tardor.

[despiece]*Núria Llanas Alegre ha fet una estada de quatre mesos a l'Argentina*[/despiece]